

ŽELJKO PEROVIĆ

IZBOR PESMI za Likodej

NAPLAVINE

trstike še vedno

mojstrijo šuštenje, odpirajo prostor
za daljave, pogozdene s šumi
panonskega morja, vtis se razrašča
v navdih, volja se valja od ganjenosti
do žara smrti in brstenja, zbranega
v nebesedi (ta trenutek jo naplavlja
na tvoj jezik)

VZPON

ob pojavu že skoraj izpuhtelega vzgiba
je mimohodca zaneslo k podobam, ki
jih je vzgornik podrsaval pod senčnikom,
na zadnjem ravninskem vzponu
si je nek kolesar sončil čelado, na mizi
kava, šilce borovničevca, sladoled je bil
še daleč, okrog so listali macesni, in
za hip je zanihalo utrip, h koncu,
k spočetku glasu

VZLET (NIZKO POD OBZORJEM)

tretji program radia, verzi z Madagaskarja
iz tridesetih let prejšnjega stoletja
dobivajo vzlet, skozi misli prhne pritajeni
veter oblik, ki je tudi takrat brusil – zdaj
igra vlogo časovnega vodometa v parku
Balkana, kjer nocoj čakaš sam v vrsti, ko ti
skozi celične membrane vibrira neka zvrst
džeza, ki jo je urednik izbral za to priložnost,
ne vedoč, da bo ta čarovnije legla
 nekomu v oko, nizko pod obzorjem

MEDTEM KO

ob postanku na Grajskem trgu kuhano vino
postaja kopel za dih, prisluškuješ, kako
v decembrskem večeru utripajo strukture
samo-čutiš-česa, in za vekami risi zgodb, ena
vzdih, druga izvija vertikalo v lok, tretjo trzajo
zaciklane besede, nekatere so ljubice jezika
in se jih oklepa, ko so vzletišča za zdrs, *kje so
ognji, kje so*, stoka nekdo
v prostoru, v žilah
podrhteva kal glasa, medtem ko z neba padajo
konfeti in ti z govorico stvari
naproti prihaja sel časa

PODRTIJA

jutranji opis časa, *književni listi* so edino, kar pobereš
med pavzo, sicer pa sesljaš
oblak – zdaj spet leti
majska pilotka, zavija
s trepalnicami, tvoja očala
z dioptrijo na rezervi, spomini
žulijo zrkla, potem pa razprh
zakrije obris, ali res bediš,
ji še slediš, si jo izgubil, si se
utrudil, ali še skriva obraz,
s čem jo zaliva jutro –
današnje bolj spodnaša oči,
tvoja naivnost je mlačna
subverzivnost, pravi glas, da,
da, sveta pomagalka –
dada, svet se odpira v cvet,
in se podira, spet in spet.

HIŠA

v razpršenosti zahoda
na plošči bočne vertikale hiše pred tabo
se hip s hipom stika, liki lebdijo izmed
sence strehe in drevesa od strani, misel
se zaleze k nemisli, tam se ujame
v orbite zvezdne zveze, *sve je klizavo*
u svemiru, spomniš se, kar je rekel
Admiral neke noči v tem mestu –
prinesem
še kaj? se natarica skoraj spotakne
na lesketu z Drave

ŠEPET

v devet krat devet
je devet sonc
in devet senc, devet
ognjev v *Fluidu*
v javorovem vrtu
raztaplja devet
esenc, vsaka kaplja
je drget, vsaka
v devet, vsaka šepet,
daj, daj, tu in zdaj,
v jutranjih korakih,
v lužah, v devetih,
v devet krat devet
te rosi poletje,
vsaka kaplja drget,
vsaka šepet – zdaj,
zdaj se daj